

L'ESGLÉSIA, MARE DE VOCACIONS

Missatge del sant pare Francesc

per a la 53a Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions

17 d'abril de 2016 - IV Diumenge de Pasqua

Benvolguts germans i germanes,

Com voldria que, al llarg del Jubileu extraordinari de la Misericòrdia, tots els batejats poguessin experimentar el goig de pertànyer a l'Església. Tant de bo que puguin redescobrir que la vocació cristiana, així com les vocacions particulars, neixen en el si del poble de Déu i són dons de la misericòrdia divina. L'Església és la casa de la misericòrdia i la «terra» on la vocació germina, creix i dona fruit.

Per això convido tots els fidels, en ocasió d'aquesta 53a Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, a contemplar la comunitat apostòlica i a agrair la mediació de la comunitat en el seu camí vocacional propi. En la Butlla de convocatòria del Jubileu extraordinari de la Misericòrdia recordava les paraules de sant Beda el Venerable referents a la vocació de sant Mateu: «Miserando atque eligendo» (*Misericordiae vultus*, 8). L'acció misericordiosa del Senyor perdona els nostres pecats i ens obre a la vida nova que es concreta en la crida al seguiment i a la missió. Qualsevol vocació en l'Església té l'origen en la mirada compassiva de Jesús. Conversió i vocació són com les dues cares d'una única moneda i s'impliquen mútuament al llarg de la vida del deixeble missioner.

El beat Pau VI, en la seva exhortació apostòlica *Evangelii nuntiandi*, va descriure els passos del procés evangelitzador. Un d'ells és l'adhesió a la comunitat cristiana (cf. n. 23), aquesta comunitat de la qual el deixeble del Senyor ha rebut el testimoni de la fe i l'anunci explícit de la misericòrdia del Senyor. Aquesta incorporació comunitària inclou tota la riquesa de la vida eclesial, especialment els sagraments. L'Església no és sols el lloc on es creu, sinó també l'objecte veritable de la nostra fe; per això diem en el Credo: «Crec en l'Església.»

La crida de Déu es realitza per mitjà de la mediació comunitària. Déu ens crida a pertànyer a l'Església, i després de madurar en el seu si, ens concedeix una vocació específica. El camí vocacional es fa al costat dels altres germans i germanes que el Senyor ens regala: és una *con-vocació*. El dinamisme eclesial de la vocació és un antídoto contra el verí de la indiferència i l'individualisme. Estableix aquesta comunió en la qual la indiferència ha estat vençuda per l'amor, perquè ens exigeix sortir de nosaltres mateixos, posant la nostra vida al servei del disseny de Déu i assumint la situació històrica del seu poble sant.

En aquesta jornada, dedicada a la pregària per les vocacions, vull invitar tots els fidels a assumir la seva responsabilitat en la cura i el discerniment vocacional. Quan els apòstols buscaven algú que ocupés el lloc de Judes Iscariot, sant Pere va convocar cent vint germans (cf. Ac 1,15); per escollir els Set, van convocar el ple dels deixebles (cf. Ac 6,2). Sant Pau dona a Titus criteris específics per a seleccionar els preveres (cf. Tt 1,5-9). També avui la comunitat cristiana és sempre present en el sorgiment, formació i perseverança de les vocacions (cf. Exhort. Ap. *Evangelii gaudium*, 107).

La vocació neix en l'Església. Des del naixement d'una vocació és necessari un «sentit» adequat de l'Església. Ningú no és cridat exclusivament per a una regió, ni per a un grup o moviment eclesial, sinó al servei de l'Església i del món. Un signe clar de

l'autenticitat d'un carisma és la seva eclesialitat, la seva capacitat per a integrar-se harmònicament en la vida del poble sant fidel de Déu per al bé de tots (*ibid.* 130). Responent la crida de Déu, el jove veu com s'amplia l'horitzó eclesial, pot considerar els carismes i vocacions diferents i aconseguir així un discerniment més objectiu. La comunitat es converteix d'aquesta manera en la llar i la família on neix la vocació. El candidat contempla agraït aquesta mediació comunitària com un element irrenunciable per al seu futur. Aprèn a conèixer i a estimar altres germans i germanes que recorren camins diversos, i aquests vincles enforteixen en tots la comunió.

La vocació creix en l'Església. Durant el procés formatiu, els candidats a les diferents vocacions necessiten conèixer millor la comunitat eclesial, superant les percepcions limitades que tots tenim al començament. Per a això, és oportú fer experiències apostòliques juntament amb altres membres de la comunitat. Per exemple: comunicar el missatge evangèlic al costat d'un bon catequista; experimentar l'evangelització de les perifèries amb una comunitat religiosa; descobrir i apreciar el tresor de la contemplació compartint la vida de clausura; conèixer millor la missió *ad gentes* pel contacte amb els missioners; aprofundir en l'experiència de la pastoral a la parròquia i a la diòcesi amb els preveres diocesans. Per als qui ja estan en formació, la comunitat cristiana roman sempre com l'àmbit educatiu fonamental, davant la qual experimenten gratitud.

La vocació està sostinguda per l'Església. Després del compromís definitiu, el camí vocacional en l'Església no acaba, continua en la disponibilitat per al servei, en la perseverança i en la formació permanent. Qui ha consagrat la vida al Senyor està disposat a servir l'Església on aquesta el necessiti. La missió de Pau i Bernabé és un exemple d'aquesta disponibilitat eclesial. Enviats per l'Esperit Sant des de la comunitat d'Antioquia a una missió (cf. Ac 13,1-4), van tornar a la comunitat i van compartir allò que el Senyor havia realitzat per mitjà d'ells (cf. Ac 14,27). Els missioners estan acompanyats i sostinguts per la comunitat cristiana, que continua sent per a ells un referent vital, com la pàtria possible que dona seguretat als qui peregrinen cap a la vida eterna.

Entre els agents pastorals tenen una importància especial els preveres. A través del seu ministeri es fa present la paraula de Jesús que ha declarat: «Jo sóc la porta de les ovelles [...]. Jo sóc el bon pastor» (Jn 10,7.11). La cura pastoral de les vocacions és una part fonamental del seu ministeri pastoral. Els preveres acompanyen aquells que estan a la recerca de la vocació pròpia i els qui ja han lliurat la vida al servei de Déu i de la comunitat.

Tots els fidels estan cridats a prendre consciència del dinamisme eclesial de la vocació, per tal que les comunitats de fe arribin a ser, seguint l'exemple de Maria Verge, si matern que acull el do de l'Esperit Sant (cf. Lc 1,35-38). La maternitat de l'Església s'expressa a través de la pregària perseverant per les vocacions, de la seva acció educativa i de l'acompanyament que ofereix als qui perceben la crida de Déu. També ho fa a través d'una selecció acurada dels candidats al ministeri ordenat i a la vida consagrada. Finalment és mare de les vocacions pel fet de sostenir contínuament aquells que han consagrat la vida al servei dels altres.

Demaneu al Senyor que concedeixi als qui han emprès un camí vocacional una adhesió profunda a l'Església, i que l'Esperit Sant reforci en els pastors i en tots els fidels la comunió eclesial, el discerniment i la paternitat i maternitat espirituals:

Pare de misericòrdia, que heu lliurat el vostre Fill per la nostra salvació i ens sosteniu contínuament amb els dons del vostre Esperit, concediu-nos comunitats cristianes vives, fervoroses i alegres, que siguin fonts de vida fraternal i que despertin entre els joves el

desig de consagrar-se a vós i a l'evangelització. Sosteniu-les en la comesa de proposar als joves una catequesi vocacional adequada i camins de consagració especial. Doneu-los saviesa per al discerniment necessari de les vocacions de manera que en tot brilli la grandesa del vostre amor misericordiós. Que Maria, Mare i educadora de Jesús, intercedeixi per cada una de les comunitats cristianes, per tal que, havent esdevingut fecundes per l'Esperit Sant, siguin font de vocacions autèntiques al servei del poble sant de Déu.

Franciscus

Vaticà, 29 de novembre de 2016

Primer Diumenge d'Advent